

Tuulikki Ojanen

ANNEN
ENSIMMÄINEN
LEIRI

Annen ensimmäinen leiri

Tuulikki Ojanen

Annen
ensimmäinen leiri

SAGA Egmont

Annen ensimmäinen leiri

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1986, 2022 Tuulikki Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728571781

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I luku

Anne huristeli kuumassa linja-autossa mutkittelevaa maantietä. Hän oli menossa ponileirille. Matka kotikaupungista oli ollut jännittävä, Anne oli joutunut vaihtamaan junaa matkalaukkuineen ja kasseineen. Hän tuijotti tarkkana ikkunasta ulos; leirikirjeen mukaan kartanolle johti pitkä koivukuja. Sen päässä hänen täytyisi jäädä kyydistä.

Auton kuljettaja oli iloinen mies, joka oli luvannut muistaa sanoa Annelle milloin tämä olisi perillä. Nyt hän katsoi Annea peilistä ja hymyili.

– Älä pelkää, kyllä minä pudotan sinut oikeassa kohdassa pois, hän sanoi.

Anne hymyili epävarmasti. Häntä huolestutti, miten saisi matkatavaransa raahattua koivukujaa pitkin, jos se olisi kovin pitkä. Oli ollut jo tarpeeksi hankalaa kantaa tavarat junalta linja-autoasemalle.

Samassa kuljettaja iski Annelle silmää ja pysäytti auton. Koivukuja johti kauempana näkyvää suurta rakennusta kohti.

Annen matkalaukku, reppu ja muovikassi löytyivät auton sisuksista. Kuljettaja varoitti vielä Annea katkomasta luitaan leirillä, kömpi takaisin autoon ja kaasutti pois. Anne tarttui laukkuihinsa ja lähti kävelemään kartanolle päin.

Ekelöfin kartano oli vanha sukutila, jossa oli aina kasvatettu hevosia. Tämä oli Annen ensimmäinen leiri ja häntä jännitti. Kaikki kaverit olisivat outoja, samoin ponit. Niitä ei näkynyt ainakaan kujaa reunustavilla laitumilla. Sitten takaa kuului auton ääni. Taksi pysähtyi Annen kohdalle.

– Et kai sinä, hyvä lapsi, voi yksin kantaa noita tavaroita perille asti. Kuljettaja, nostakaa laukut tavarasäiliöön niin että tyttö voi kiivetä etuistuimelle, kuului päättäväinen ääni autosta.

Kuljettaja vei tavarat auton perätilaan ja Anne nousi taksiin. Hän ehti vilkaista takapenkin asiakasta. Tämä oli hienostuneen näköinen vanha nainen, joka väläytti Annelle terävän hymyn. Hän kertoi olevansa kartanon omistaja, neiti Kronof ja alkoi sitten kysellä Annelta, mistä tämä oli kotoisin, oliko hän ratsastanut paljon, ja miten ihmeessä hän oli selvinnyt pitkästä matkasta yksin.

– Vaikka kyllä lasten pitää osata tehdä jotain itsekin. Ne ovat aivan pilalle hemmoteltuja nykyisin. Joka paikkaan kuljetetaan autolla niin etteivät bussia junasta erota, hän tokaisi lopuksi.

Annea hymyilytti.

Ihan kuin mummo, hän ajatteli.

Taksi pysähtyi kartanon eteen. Kuljettaja auttoi neidin autosta ja nosteli Annen tavarat pihalle. Anne katseli taloa. Se oli kuin sadusta, kaksikerroksinen ja villiviinin peitossa. Neljän tornimaisen ulokkeen ikkunat olivat kapeita ja suippoja.

Yläkerroksessa oli pieniä parvekkeita. Kuistia kannattivat sirot pylväät.

– Ehdit sinä taloa ihailla kylliksesi myöhemminkin, neiti sanoi tuikeasti mutta ei vihaisesti.

Anne punastui ja tarttui laukkuihinsa.

– Sinä oletkin ensimmäinen leiriläinen. Kiipeä portaita yläkertaan, huoneesi on suuren salin takana, neiti kehotti sisällä.

Itse hän ontui toisaalle alakertaan. Anne kolisteli kantamuksensa ylös kierreportaita. Eräästä ovesta löytyi hänen nimensä, Anne Partanen. Anne laski kantamuksensa huoneen lattialle ja ryhtyi tyhjentämään matkalaukkunsa sisältöä sängylle. Silloin ovi aukesi.

– Moi! Mä olen Birgit Sjö Hesasta. Olet sä Anne Partanen vai Mia Järvi? Niidenkin nimet on ovesa.

– Minä olen Anne.

– Eikö sulla ole enempää tavaroita! Mulla on tämä iso rotiska matkalaukku, se on mun broidin oikeastaan, sitten on kaksi kassia tuolla alhaalla. Kumman sängyn mä valitsisin? Birgit poukkoili asiasta toiseen ja hyppeli ikkunan edessä olevalla hetekalla.

Hän jatkoi hengästyneenä: – Mä... otan... tämän! Kuule, sä olet kauhean laiha, onko sua ikinä sanottu Tikuksi, tällä ratsastusleirillä sä olet Tikku.

Birgit avasi suuren matkalaukkunsa ja alkoi heitellä vaatteita sängylle.

Anne rohkaisi mielensä ja sanoi ujosti: – Sinä voisit olla Takku, koska sun tukkasi on kuin sähköiskun saanut, mutta hän ei uskaltanut nauraa ennen Birgitiä.

– Tämä onkin aito punkkarikampaus, hän hoilotti ja tanssia ketkutteli ympäri huonetta. – Ollaanko kavereita? Mä en tunne

täällä ketään ja mä luulen, että me tullaan hyvin toimeen, Takku ehdotti suorasukaisesti.

Anne nyökkäsi juhlallisesti, ja sitten he löivät kättä päälle.

Takku lähti alakertaan maksamaan leirimaksua neiti Kronofille. Anne järjesti vaatteensa pieneen kaappiin ja istahti sitten sängylle. Huoneessa oli vanhanaikaiset, pehmustetut tuolit ja sohva, kolme koukerojalkaista sänkyä ja kolme pientä pöytää. Isosta ikkunasta aukesi näköala ruskeavetiselle joelle, jossa ajelehti tukkeja. Anne kaivoi vielä laukustaan kehystetyn koiran kuvan ja asetti sen pöydälle. Hän toivoi, että kotiväki muistaisi ulkoiluttaa Timiä tarpeeksi. Hän ei ollut koskaan ennen jättänyt koiraansa toisten hoidettavaksi.

Annen mietteet katkesivat, kun Takku porhalsi takaisin huoneeseen. Hän alkoi heti laveasti kuvailla, miten oli portaissa törmännyt silmälasipäiseen poikaan, joka oli kätellyt ja esitellyt itsensä. Hänen nimensä oli ollut Jonne.

– Mä en tajua miten sellainen tyyppi tulee ratsastusleirille. Yleensä tuommoiset harrastaa tietokoneita tai postimerkkien keräilyä. Sitten toinen poika avasi mulle oven. Mun broidit ei kyllä ikinä tekisi sellaista. Ajattele, että täällä yleensä on poikia! Tästä voi tulla vielä hauskaa. Tämä on muuten tosi upea paikka, oikea vanhanaikainen kartano. Saa nähdä millaisia poneja täällä on, Takku puhui puhumistaan.

Anne ei ehtinyt sanoa mitään väliin. Lopulta hän sai ehdotettua, että he lähtisivät ulos katselemaan paikkoja. Takku suostui heti, ja he ehtivät tutkia alakerran seurusteluhuoneen ja käydä joenrannassa ja ratsastuskentällä ennen kuin miesääni huusi heitä syömään.

Iltateelle kokoontuivat sitten kaikki leiriläiset, seitsemän tyttöä ja kolme poikaa. Anne tunsi olonsa juhlalliseksi, kun neiti Kronof esitteli ratsastuksenopettajan. Neiti itse oli aatelissukua ja käyttäytyi sen mukaisella arvokkuudella. Opettaja Kössi Kantonen oli kuitenkin aivan tavallinen ihminen. Pörröinen tukka sopi hyvin hänen iloisiin silmiinsä.

– Kuinkahan vanha Kössi on? Takku kuiskasi Annelle.

– En tiedä, ainakin kolmekymmentä, Anne arveli.

– Hm, onkohan se naimisissa, Takku kysyi harkitsevan näköisenä.

– Ei sillä ainakaan sormusta ole, Anne kuiskasi vastaan.

Sitten häntä alkoi naurattaa koko ajatus Takusta ja Kössistä. Leipä oli vähällä mennä väärään kurkkuun.

Annen vieressä istui kaksi samannäköistä pisamaista tyttöä. He olivat helsinkiläiset kaksoset.

– Noilla on varmaan oma hevonen, Takku kuiskasi Annelle.

– Ei ole, minä kuulin kun ne juttelivat keskenään ja miettivät millaisia poneja täällä mahtaa olla. Mutta Petra Pöyryllä on oma poni. Hän leuhki siitä tuolle silmälasipäiselle pojalle, Anne supisi.

Petra istui Annea vastapäätä.

– Onkohan se meitä vanhempi kun se on noin laitettu, Takku ihmetteli.

Petra oli todella vanhemman oloinen kuin muut leiriläiset. Annesta Jonnen vieressä istuva poika oli todella mukavan näköinen. Hänellä oli rauhalliset silmät ja kivantuntuinen hymy. Anne arveli, että hänen täytyi olla Timo Koskinen. Timon vieressä istui Henri, jolla oli vaikeuksia pysytellä aloillaan edes ruokapöydässä. Kössi ja neiti Kronof istuivat omassa pöydässään ikkunan vieressä.

Henri vilkaisi olkansa yli aikuisia ja huomattuaan että he olivat syventyneet keskusteluun ryhtyi hulluttelemaan. Hän söi suutaan muikistellen ja pikkusormi hienostuneesti harottaen.

Takun toiselta puolelta kuului pärskähdys. Nuorin leiriläinen, Eeva, nauraa kihersi. Eeva oli pullea sievä tyttö. Hänen vieressään istuva Mia taas oli hiljainen 10-vuotias, joka seurasi kaikkia Takun puuhia hihitellen. Henri ei ollut huomaavinaanakaan, vaan jatkoi hullutteluun.

– Älkää nyt tikahtuko siellä, vaikka Henri pelleileekin, Kössi sanoi äkkiä.

Henri ällistyi.

– Enhän minä mitään, hän mutisi. – Mistä sinä näit mun naamani? hän ihmetteli.

– Kaameata kun ratsastuksenopettaja on ajatustenlukija ja näkee selänkin läpi, Takku huokaisi muka epätoivoisena.

Kössi hörähti. Silloin nuoretkin uskalsivat nauraa. Anne ihmetteli, jännittikö muita näin alussa yhtä paljon kuin häntä. Hänestä tuntui, että hän olisi voinut nauraa aivan mille vain.

Onneksi iltapala oli pian syöty ja leiriläiset menivät huoneisiinsa. Jokainen halusi järjestellä tavaransa paikoilleen, sillä aamulla olisi aikainen herätys. Nina, Nora, Eeva ja Petra nukkuivat Annen naapurihuoneessa ja pojat alakerrassa.

Oli kesäkuun alku ja yöt olivat valoisia. Anne ryömi makuupussiinsa varmana siitä ettei saisi unta. Mia oli hupussa makuupussissaan. Takku soitti Dingon kasettia ja luki Aku Ankkvoja. Hänellä oli niitä toinen isoista kasseista puolillaan. Anne katseli Timin kehystettyä kuvaa pöydällä. Hän oli ensimmäistä kertaa yötä poissa kotoa. Mian pussista kuului hiljaista niiskutusta.

Hurmaava hevoskirjasarja alkaa Annen ihka ensimmäiseltä ponileiriltä!

Annea jännittää matkustaa kesäleirille, jonka osallistujat ja hevoset ovat kaikki tälle uusia tuttavuksia. Huonekavereiksi hänelle on määrätty stadilainen punkkari Birgit ja hiljainen Mia. Leirillä on myös hienosteleva Petra, joka komentelee muita eikä halua tehdä siivoushommia kuten muut leiriläiset. Sen lisäksi Annen ensimmäisen ratsastuskerran hevonen osoittautuu hankalaksi.

Anne ja Birgit joutuvat nokikkain Petran ja hänen kavereittensa kanssa moneen kertaan. Jatkuuko leiri rauhallisissa merkeissä vai räjähtääkö riita kaikkien nähtävillä? Voiko tällaisessa tilanteessa keskittyä ratsastukseen laisinkaan?

Tuulikki Ojanen (s. 1949) on suomalainen lastenkirjailija ja kääntäjä. Hän hyödyntää kirjoissaan runsaasti omaa kokemustaan ja tietouttaan ratsastamisesta.